

Тумани, тумани над містом пливуть,  
Як хвилі гойдаються сонні...  
І клаптями тануть, і лавою йдуть  
Такі монотонні...

Завис олив'яний, імлистий тягар,  
Немов перегонна отара,  
І давить, і тисне,— і хвиль його хмар  
Снується примара...

Зі сну потягаючись, вийшов і став  
Над містом козак величезний,  
Немов Остриця або Святослав,—  
Старезний, старезний.

Чуб довгий послався йому на жупан  
І хвилями вус розпустився...  
Стоїть, поглядає мов сич дідуган,  
Чолом похилився.

Щось ніби знайоме в тім образі є —  
Завзяте, міцне, бунтівниче...  
Щось інше на вигляд, а рідне, своє...  
Лице робітниче!

У млі потопають доми, димарі,  
Як витвори злої омани,  
І сунуться, сунуться тихо в горі  
Тумани... тумани...